

Jaume Pla

Cantant de Mazoni. Nascut a la Bisbal d'Empordà, Jaume Pla viu la música des que era un nen. Gairebé perduda l'esperança de poder-se dedicar a aquest món, la fortuna amb el seu grup Mazoni li va retornar la fe. Potser per això al seu nou disc que va presentar ahir a Girona, «Eufòria 5 - Esperança 0», reclama al món que no es perdin els horitzons.

«Dels bolos d'estiu, jo no en visc, simplement en sobrevisc»

Marta Pallarès

GIRONA

■ Dins d'una sola cançó es passa dels anys 60 als 90, es recorda Iggy Pop o sona un *theremin*. Jaume Pla, ànima de Mazoni, ha mesclat en el seu nou disc totes les influències que l'han fet vibrar. I ens recorda a tots que, a vegades, la fe dona resultat.

■ **El resultat del partit, «Eufòria 5 - Esperança 0», és tan contundent, realment?**

■ Té molt de crítica, perquè donem molta importància a l'efecte immediat, i l'esperança és una cosa a molt més llarg termini, diposites quelcom en un futur encara per arribar. I la majoria de nosaltres, si hem d'escollir el plaer immediat o una cosa per venir, escollim la immediata. I parlant de futbol es veu clarament, a qualsevol entrenador,

com li vagin malament les coses durant tres partits seguits se'l fa fora. No hi ha confiança.

■ **Però vostè deu tenir esperança, perquè dedicar-se al món de la música és gairebé un acte de fe.**

■ És que si no tens un mínim d'esperança és impossible, si quan et donen pals et desanimen no pots tirar endavant!

■ **El nou disc, musicalment, és més dens que els anteriors...**

■ Qui ja l'ha escoltat m'ha dit que no és tan accessible, en aquest s'han de mastegar coses, però és la influència que he rebut també dels discos que m'agrada escoltar a mi!

■ **El que és psicodèlic costa, és cert. Però vostè ha fet una barreja ben peculiar en aquest treball.**

■ M'agrada tota mena de música; en els anteriors discos es veien totes les influències, separades per cançons: una era més bossa nova, l'altra electrònica... En canvi, en aquest disc tot està combinat dins

de la mateixa cançó, i tot i així crec que he aconseguit una sensació d'unitat major. Hi ha canvis cada 30 segons però tot esdevé un.

■ **Hi usa dues bateries. Una mica arriscat, no?**

■ És la base dels ritmes, sí, i forma part de l'experimentació que m'agrada, no m'agrada avorrir-me. Sé que és un risc i que em puc equivocar, però així és més divertit!

■ **Què té l'Empordà que n'han sortit tants artistes... peculiars?**

■ Pot ser que sigui així, però vist des de dins ho veus ben normal. El que sí és cert és que sovint el fet rural hi ajuda, potencia la creativitat. Crec que a les ciutats la vida està més escrita. Per exemple, en un poble surts amb la gent de la teva edat, independentment de gustos i estètiques. Però en canvi en una ciutat... les tribus urbanes no es diuen «urbanes» perquè sí! I la barreja rural és bona per crear.

■ **No sé si sap que un noi que està**

Els Mazoni, amb Jaume Pla al capdavant, van iniciar ahir la gira a Platea.

■ **fent la volta al món va ser convidat a una ràdio al Japó, i que quan van demanar-li que escollís música catalana, va posar cançons de Lluís Llach i seves... Se'l pot entendre fora d'aquí?**

■ Crec que al Japó, per posar, és molt més senzill que a França, que és aquí. Allà absorbeixen tota mena de música; en canvi, a França defensen tant allò que és seu que es tanquen al que ve de fora. És el mateix que passa a Espanya, que entre que tenen una indústria molt forta i que a vegades ens miren una mica malament, és molt complicat entrar-hi si no cantes en castellà.

■ **El nostre mercat potser no té gaire suport. Però si les institucions hi entressin, els coartarien?**

■ En una taula rodona amb músics de la Bisbal va sorgir aquest tema. Jo

tinc una contradicció interna: segur que en sortirien coses positives, però la creativitat sorgeix de la dificultat. Potser caldria més suport estructural, però hauria d'estar clar fins on pot arribar l'Estat i posar-hi la frontera.

■ **Com afronta la gira iniciada ahir?**

■ Serà per sales d'arreu de Catalunya, i mai ho havíem dut tan organitzat. Però tenim moltes ganes de rodar el directe, i ens anirà bé de cara als bolos d'estiu!

■ **L'estiu... l'època de bonança també per a la música en directe.**

■ Bé, jo sempre dic el mateix: jo de l'estiu, no en visc, en sobrevisc. Miro les coses a quatre mesos vista, mai més enllà; gairebé havia perdut l'esperança de poder-me dedicar a la música i, per tant, ara com ara estic satisfet del que tinc.